

næst det almindelige Spørgsmaal rejses, om der er Grund til at indføre de Bestemmelser, som her er Tale om, saa stiller det sig for mig saaledes, at Hovedvægten her ubetinget maa lægges paa § 1, som i meget væsentlig Grad skærper de Straffe, der for Tiden kunne anvendes for Voldsforbrydelser. Det er en meget betydelig Skærpelse, der her er Tale om, og en Skærpelse, som vistnok, ganske almindeligt taget, vil være tilstrækkelig til at modarbejde disse Forbrydelser. En saadan Skærpelse er der efter min Mening god Grund til, og det selv bortset fra den Tvivl, der kan rejses, om Voldsforbrydelserne virkelig ere i stærk Tiltagen her i Landet. Den Statistik, der foreligger over dette, maa jeg sige, har ikke tilstrækkelig overbevist mig om, at der foreligger en ligefrem paatrængende Nødvendighed for at gaa til en meget stærk Skærpelse her, og jeg kunde have ønsket, at man havde benyttet noget mere af det statistiske Materiale, vi have, end man har gjort. Vi have siden 1897 faaet indrettet en særdeles god Kriminalstatistik, der navnlig ogsaa viser, hvorledes det stiller sig med Tilbagefaldene til Forbrydelsen, og det er dette Punkt, der har den allerstørste Interesse. De Folk, man her vil ramme, ere jo dem, der af Vane eller Profession, eller hvad man skal kalde det, holde af at slaa, holde af at begaa Voldsforbrydelser uden nogen Grund, Vold imod sagesløs Person. Det vilde vistnok have været en temmelig let Sag at faa Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang Tilbagefald til Voldsforbrydelser finder Sted, oplyst gennem det statistiske Materiale, men det er, i hvert Fald saa vidt jeg har kunnet se, ikke sket, og jeg har ikke i den foreliggende Kriminalstatistik fundet tilstrækkelige Oplysninger derom, jeg kunde have ønsket, det var oplyst. — Men selv bortset altsaa fra, om der er en objektiv Nødvendighed for at anvende skærpede Straffe, vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg tror, at der af andre Grunde er god Anledning til at gaa til en Skærpelse, idet det er ganske utvivlsomt, at der hos den store Del af Befolkningen er et Ønske om at naa til en Skærpelse af Straffene for Voldsforbrydelser, og det er et Ønske, som i og for sig er berettiget, et Ønske, som Lovgivningsmagten ikke bør undlade at tage Hensyn til. For saa vidt er jeg altsaa fuldstændig enig i Lovforslaget. Men jeg er derimod ikke saa ubetinget enig med Lovforslaget, for saa vidt angaar de Midler, der ud over § 1 anvises til Modarbejdelse af Voldsforbrydelser, og det

gælder ganske særlig § 2, legemlig Straf. Jeg skal ikke komme meget dybt ind paa dette Spørgsmaal, fordi jeg anser det for ganske unyttigt. Spørgsmaalet om Legemsstraf har været saa stærkt diskuteret, baade offentligt og privat, at det sikkert er ganske umuligt for noget Menneske at tilføje noget nyt om dette Spørgsmaal, og ethvert Medlem her i Salen har ganske sikkert ogsaa taget sit Standpunkt til Sagen. Jeg anser det derfor for aldeles overflødigt at fremføre eller undersøge de Argumenter, der overhovedet kunne gøres gældende, men skal kun ganske kort angive mit Standpunkt til Sagen. Det Synspunkt, som jeg mener er det ene rigtige at anlægge paa denne Sag, er det, om Legemsstraf kan antages at være virksom, og om der foreligger en Nødvendighed for at bringe den i Anvendelse. En saadan Nødvendighed forekommer det mig ikke, at der foreligger, idet der ikke, saa vidt jeg kan se, er nogen virkelig Nødstilstand paa Færde her. Men dernæst har jeg ikke i, hvad der ellers er fremkommet, kunnet finde tilstrækkeligt til, at jeg har kunnet finde mig overbevist om, at Legemsstraf, anvendt saaledes som den tilsigtes anvendt efter § 2, er en virksom Straf. De Oplysninger, der foreligger med Hensyn til Legemsstraffens Virkning, gaa vistnok i den Retning, at Legemsstraf kan være virksom i de Tilfælde, hvor den paagældende kan antages at ville føle sig nogenlunde sikker paa, at han, hvis han forser sig, faar denne Straf. Der foreligger Vidnesbyrd herom fra Fængselsmænd og fra Folk, der kende til Disciplinærforhold, f. Eks. de militære Forhold, men ud over dette har jeg ikke set anført noget som helst, der med nogen Sikkerhed kan tale for, at Legemsstraffen er virksom. Jeg vil derfor for mit Vedkommende kunne gaa med til at anvende Legemsstraf som Disciplinærmiddel, idet det forekommer mig, at de foreliggende Vidnesbyrd tale for, at Legemsstraf anvendt paa denne Maade kan være virksom, og tillige kan det ikke nægtes, at der i den nugældende Lovgivning er en Anomali deri, at man kan anvende Legemsstraf i Strafanstalter og Fængsler, men derimod ikke i Tvangsarbejdsanstalter. Jeg vil altsaa kunne gaa med til at anvende Legemsstraf som Disciplinærmiddel i Tvangsarbejdsanstalter for at bøde paa de Indvendinger, der muligvis med Rette kunne gøres om, at Tvangsarbejdsstraffen, saaledes som den for Tiden er indrettet, ikke er en tilstrækkelig virksom Straf. Jeg vilde kunne gaa med dertil, uagtet jeg ganske vist har